

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Λουσιλ είχε πειά άπελπιστη, είχε κουραστή νάζη μέσα σ' αντή την θάρσταρη φτώχεια, νάζη κάπτε μέρα ένα σωρό γελοίες μικρούσκονυμες, νάζη άγοράζη τα πιο φτηνά πράγματα και νάζη χροπαστή νάζη κρατάη μηδέποτε πιο όρολη της οικαδέπονας μηδέποτε ή ένα άδειανό πορταρώλη. Θέσε μου! Τί ζαχαρίζω, τί τρομακτή μονοτονία!

— Οι κακλιτέχνες δὲν πρέπει νά παντρεύουνται! είπε μια μέρα στο σύνυο της τὸν Γκ.

— Μήν απελπίζεσσα, άγαπή μου, της είπε έκεινος. Θόρυβον και πιο καλές ήμέρες.

— Φίναστα πέντε χρόνια παντρεμένοι, Γκύ, και δὲν είδαμε ούτε μια μέριτ εύνυχισμένη ώς τώρα.

— Ναι, μικρούσκα μου, άλλα κάμε ύπομονή. Δὲν είνε δυνατόν, θά χτυπήση και τη δική μας πόρτα νά τύχη.

— Ή Λουσιλ, μετάνοιας τότε για τά σκιαρά της λόγια και τάξιζε μέν τόστον της. Πώς τολμήσε νά διαφύλλη μά τὸν Γκύ! Ήταν τόσο ουσιασμένος κι αύτός νά βλέπη τα ώραια του ταμπλώ, πιν κανείς δὲν θέλει νά τ' άγοράσῃ, και τά θυματά έκεινα έξειφωλλά για περισσότερα πού λουγάριζε και ποι δὲν διέσαν ώστουσ στούς έκδοτας, τας νά κιρνίνουσ πεταγμένα σε μια γωνιά της κάμαράς των.

Μολατάκια, ο Γκύ δὲν έχανε τις έλπιδες του. Μονον τά δικά της δεσμοια σβίνανα...

— Κνοιωθε πώς η άπάτη τους λιγότερε.

— Οταν δεχτή νά παντρεύεται τὸν Γκύ, μια ήλιολουσμένη άνοιξάπικη μέρα, νόμιζε πώς η άπάτη δὲν ήταν παρά μόνον εύτυχια και ζαρά. Και τώρα;

— Ή Λουσιλ άναστέναξε.

— Λουσιλ, γλυκεά μου, της είπε τὸ Γκύ, δὲν πρέπει νά ζάσω τὸ θάρρος σου, γιατί τότε θά ζάσω κι έγώ τὸ δικό μου!

— Ή Λουσιλ τινίχτηκε άνησυχη. Ποτε του, ώστη την ήμέρα αυτή, δὲν είχε μπλήσει τέσσαρα ο Γκύ. Πάντοτε διποτιζότας τά ιδανικά του και τά διεισάγοτα του. «Θά νικήσω!» διέλεγε συνεχώς. «Θά νικήσω!»

Και τώρα; «Άρχεις λοιπόν ν' απογοητεύεται ο Γκύ;

— Ή Λουσιλ άναστέναξε και πάλι με πόνο.

***

— Αν τίποτα πειά δὲν σούχει μείνει παρά δυό φραντζόλες μοναχά ξερό
Γνωμή,
πούλησε τη μιά και... κομμάτια ήση γίνεται
Γνή
κι άγρασε υάκινθους η ψηφίση σαν
Ιχαρή!

— Ή Λουσιλ χαμογέλασε λυπημένα διαβάζοντας τους περιεργους αυτούς στίχους στην έφημεριδα, στην δοπιά της είχαν τυλίξει τά λιγοστά της φώνια.

N' άγοράσῃ υάκινθους; Τί είσωνε; Και όμως πώς της δρεσε αύτη ή ίδεια!

Παράτησε άφημένη τις πατάτες ποι καθάριζε και θυμήθηκε τό ήλιος-λυσμένο ποιον ο Γκύ της είχε έκματηρευθή τον έφωτά του. Τι γλυκείς στιγμές!...

Ντάν, ντάν, ντάν!... Μεσημέρι πειά! Πώς πέφασε η οδρα!... Η ποικιλιας και οι υάκινθους μπορει νά σου γεμίζουν τό παλιά με ρόδινης ονειρα, άλλα δέν είνε καθόδου πρακτικά πράγματα.

Γη στημήση αυτή γύρως απ' έξω ο Γκύ. Ήταν λυπημένος. Κρατούσε στά χερια του ένα γολδ καρτιά. Ή Λουσιλ κατάλαβε άμεσως τι του συνέβαινε.

— Γκύ, τοι είπε, δέν τους δρεσε πάλι αυτό τό θυμαρισιο έξω, φυλλο ποι ζωγράφισε;

— Δέν έχω τύχη, Λουσιλ! της άπαντησης ο Γκύ, με βαθιεύ λότη. «Ω! Αύτοι οι έκδοτας, δέν έρουν κι οι ίδιοι καλά-καλά τι θέλουν!

— Μικρούά μου, ψυθόνισε ο Γκύ, είμαι τόσο κουρασμένος, τόσο άπελπισμένος!... Πετάξου μια στιγμή κι άγρασε κάτι καλό για νά δειπνούσαμε άπόψε.

— Ή Λουσιλ, μολις βρέθηκε στο δρόμο, σκέφτηκε νά κάμη στον Γκύ μια έκπληξη. Μό της είχαν μείνει πολλό λίγα χρήματα και δέν τολμούσε.

Μια έλαφρη άνοιξιτικη δυμήλη τύλιγε μέσ' στο δαμπο πέπλο της τις στέγες του Λανδίνου. Ή Λουσιλ περηπατούσε μηχανικά, νοιώ-

θοντας τήν καρδιά της νά σφργγεται. Ξαφνικά, βρέθηκε, χωρίς νά το καταλαβη, μηδός στο μεγάλο άνθοπλειο της Έδεν. Ανταμις. Ήταν λεπιδό ύπεροχο δρωμα που ξέφευγε από μια γλάστρα γεμάτη γαλάζιους υάκινθους τήν άγκάλισαν και συγχρόνως ήνας ήδονικός, παραλογού μά κι απατανίθηκε ποθός την κατάλαβε. Ήν άγόραζε υάκινθους άντις για τρόφιμα;

Θέσ μου, ήταν καθι τρέλλα νά σκεφτεται τέτοια πράγματα, τη στιγμή που τα χερήματα της μολις της άρκοισαν για νά φωνίση ανύγι και λαρδί.

Μά ο σαγηνευτικός γαλάζιος πειρασμός τών λουσούδιων ήταν τόσο κοντά της Κι' άσθελ της οι ξεχασμένοι στιχοι της ήρθαν στα γελλή:

— Α- τίποτα πιά δ' σούχει ει είνει
Παρι δυό φραντζόλες μονάχα ξερό ψωμί,
Πουλησε τη μιά και... κομμάτια ήση γίνεται
Κι' άγρασε υάκινθους η ψηφίση σου νά κα η!

Προσχρόπησε κατόπιν δειπλά και μπήκε στο άνθοπλοιο.

— Κυρια «Έδεν, πάρο έζουν αυτοί οι υάκινθους; ωρίθησε:
— Τέσσερα σελίνης άγαπή μου, μόνο ντεσέρα της είπε η άνθοπλοιο.

— Ή Λουσιλ χαμογέλασε, ένω πριγράφοντος τά μάτια της γέμιζαν δίκηρα, «Αλπούμαι, άλλα είνε υπέροχη λικεία άπωβιτο ψιθύριστος. Δέν πειράζει δύος. Ήταν μόνο μια φιδη ίδιοτροπία. Ήθιλα νά τους άγοράσω... για τό δείπνον. Κι' ένω ή κ έθελ την κάντησε γηράτη έκπληξη. ή Λουσιλ συνήχει: «Ξέρετε τι λέει η παρομία; Αγόρασε υάκινθους για νά χαρή η ψηφίση σου!» Σταμάτησε τώρα ντροπασμένη. •

— Καταλαβαίνω, είπε η κ. «Έθελ. Πόσο θέλατ νά τους πληρώσετε;

— Ή Λουσιλ έδειξε τό περιεχόμενο της τοάντας της.

— Παλι δικά, είπε η κ. «Έθελ την κάντησε γηράτη έκπληξη. ή Λουσιλ συνήχει: «Ξέρετε τι λέει η παρομία; Αγόρασε υάκινθους για νά χαρή η ψηφίση σου!» Σταμάτησε τώρα ντροπασμένη. •
— Καταλαβαίνω, είπε η κ. «Έθελ. Πόσο θέλατ νά τους πληρώσετε;

— Ή Λουσιλ γύρισε στό φτωχικό της διαμέρισμα κρατώντας σφιχτά στήν άγκαλιά της τά χιλιόλαχ αριστερά λουσούδια. Μοζήν της μπήκε στο σπίτι και ή Ανοιξι, ή χαρή, ή εύτυχη!

— Ο κύριος Γκύ, σαν κολλιέτης ποι είνε, είπε στη Λουσιλ ήση δοκιμάση νά τους ζωγραφίση. Πιστεύω νά του φέρων την τηγάνη θά περίσσω νά δώ τι έχανε. Άντιο σα!

***

— Ή Λουσιλ γύρισε στό φτωχικό της διαμέρισμα πραγματευόμενης σφιχτά στήν άγκαλιά της τά χιλιόλαχ αριστερά λουσούδια. Μοζήν της μπήκε στο σπίτι και ή Ανοιξι, ή χαρή, ή εύτυχη!

— Γκύ, κύτια! φώναξε πρόσχατη.

— Τι είνε αύτά. Ρώτησε ο ζωγράφος παραβενεμένος.

— Ή Λουσιλ συνήθησε άπότομα και έτραύλισε:

— Γκύ, καλέ μου Γκύ, άγαπημένες ποι, δέν τούστα. Ήθελ καλότελα, κι άρχισε νά τιληγη τούς υάκινθους σ' ένα παλιτές.

— Εξαφανίσησε άσυνηρόδηλο λαθός. Μά για κύτιας της την άγκαλιά της τη Λουσιλ έκπληξη.

— Τούστα καλότελα, έπειτα περηπατούσε στην άγκαλιά της τη Λουσιλ έκπληξη.

— Γκύ, έπειτα καλότελα, έπειτα περηπατούσε στην άγκαλιά της τη Λουσιλ έκπληξη.

— Εξαφανίσησε άσυνηρόδηλο λαθός. Μά για κύτιας της την άγκαλιά της τη Λουσιλ έκπληξη.

— Θά τούς ζωγραφίσω! είπε. Θά είνε ένα σπουδαίο σχέδιο για έμπρημα κοντίνες, με καταλαβάνεις; Πάνω σε χρωστι φόντο γαλάζιους και δέρδι υάκινθους. Θά γίνη ύπεροχο!

— Κι' ένω τά μεγάλη γαλανά μάτια της Λουσιλ τόν παρακολου-

(Συνέχεια είς, ην σελίδα 1709)

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΛΑΝΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1878)

κομμάτι τοῦ φωμοῖ.

Σημερα τῇ φωλὶ τοῦ Βλάντ τὴν διουκεῖ μιὰ πεντάμορφή γυναικα ἡ ξακουσιμένη βασιλίσση Σέφφα. Κι' ἡ δύναμις της γίνεται ἀξόμη μεγαλύτερη γιατὶ ἔχει φίλο τῆς καρδιάς της τὸν ἀρρεψό της πιὸ ἐπικίνδυνος συμμορίας τῶν ρουμανῶν συνόδους, τὸν τρομερὸ Ποίτε!

"Οταν τῆς ψυλόληγησα οὗτο εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Ισπανία γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ, φάντης ὅτι κολακεύσηκε. Καὶ μὲ προθυμίᾳ μοῦ δηγήγετη ὅλη τὴν ἴστορία τῆς φυλῆς της.

Ο Βλάντ, ὃ πατέρας της, ήταν ἕνας ἀπὸ ἑκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι γνημάτιοι τῷ διατάσσουν. Η ψωμοφά μον τοῦ καὶ ἡ ἔνταδα τοῦ ἦταν παραγόντη σ' ὅλες τις φυλὲς τῶν τοιχύγανων τῆς Εὐρώπης, οἱ δόποι τοῦ θεωροῦσαν αὐτόνερο ἀπὸ τοὺς ἀσχηγούς τους. Μά οὐδὲν ἦταν γνωστὸς ἀκόμη, γιατὶ ἔπεισε νὰ κλέψῃ τὸ μέλος. Τὰ μάγευτα, δηποτὲ ποτενάν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς τουν. "Ηταν ἀρρεψὸ νὰ τὰ κυττάτε στὰ μάτια γιὰ νὰ τ' ἀναγάνεται τὸν ἀκολουθήσουν. Κι' αὐτὸς δὲ μεγάλος Βλάντ ἦταν κι' ὁ νομοθέτης τους.

Καὶ τοῦτο ἡ μωμοφή Σέφφα πάνω στὸν ἐθνοτικό της μοῦ ώμολόγησε διὰ τῶν πλευταὶ εἴλαν τιμωροῦθεν τοὺς ἀνθρώπους αἵ τις φωλὴ της, γιατὶ εἴλαν τὴν ἀναίδειαν νὰ τὴν ἐμοτευθοῦν καὶ νὰ ποιήσουν νὰ τὴν κάνουν γνωτάκια τους!

Καὶ φυσιά δὲν ἀργοῦσαν νὰ καταλάβων διτὶ ἦταν οἱ τρεῖς δυστυχημένοι ποὺ εἴλαν βιθεῖται μὲ τὴν κοιλὰν ἀνοιγμένη ἀπὸ τοὺς ἀστενομοκούς τῆς Ισπανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Τὴν παρακαλεσα ὅμως νὰ μοῦ διηγηθῆ ποὺ γίνεται αὐτὴ ἡ «ἐκτελεσίς».

— Μά δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον, ποὺ εἴλε μὲ μετριοφρούνην. Μιὰ νύχτα χωρὶς φεγγάρι πάγινον κατὰ διαταρήν μον τὸν ἐρωτεύμαντο ἀπάγαντα τρεῖς ἀνθρώπωποι μον, τὸν δημηγορὸ μαρχρά αἵ τις κατασκήνωσι κι' ἀφοῦ τὸν βασανίσουν τοῦ ζητοῦν νὰ μ' ἀπαγνῆθῃ. Ἐκείνος, φυσιά ἀρνεῖται. Τότε μ' ἔνα σιδερέον λοστὸ τὸν κτυποῦν στὴν κοιλὰ καὶ τὸν σχούλων!

— Καὶ δὲν σᾶς σημειεῖ ἡ ἀρρωστίσις τους: Ἀπόρησι.

Η μωμοφή τιμωράνει γέλασι μὲ στληρότητα. «Δεπειτα μοῦ εἴπε:

— Τὸν ἥλιο μοῦ δὲν ἀστές μπορεῖ νὰ κυττάῃ ἀπομονῶται! Κι' ἔνοοςσε τὸν τρομερὸ ληστὴ Ποίτε, ποὺ ἦταν δὲ φύλος τῆς καφάς της...

Ωστόσο η παραμονή μον στὴν φωλὶ τοῦ Βλάντ θὰ μοῦ μεινὴ ἀλησμονήτη γιατὶ δηποτὲ σᾶς ἀνέφερα οἱ ἀνθρώπους τῆς εἰλεὶ πολὺ χειροῦνται. ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ

ΤΑ ΑΝΩΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1884)

Θυσίαν μὲ ἀγάπη, φίγητηκε ἀμέσως στὴ δουλειά.

***

"Οταν ἡ κ., "Εθελ., ἡ ἀνθυπόλιτ, εἶδε τὰ σχέδια τοῦ Γκὺν τὸν σύνθησε σ' ἔναν ἐμπριμό ὑφασμάτων, καὶ δηποτὲ προσέλαβε ἀμέσως ὡς σχεδιαστή, μόλις εἰδε τὸ σχέδιο τῶν ὑακίνθων.

"Η Λουσίλ δὲν εὑρίσκει λόγια νὰ τὴν ευχαριστήσῃ. Ήσαν δῆλα εὐτυχίομένα.

"Απ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ μπήκε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία στὸ σπίτι τῆς Λουσίλ. 'Ο Γκὺν ἐργάζεται μὲ κέφι κι' ἐνέργειας ἀρκετὰ χρήματα. Δὲν τοὺς εἴλει πιε τίστοντα. Είλαν ἀπ' ὄλα. Είλαν πάντων, παντοῖ στὰ δωμάτια τους, ὑακίνθους. Πολλούν, ἀφθόνους ὑακίνθους... Μυροβόλουν, δροσερούς ὑακίνθους... Γαλαζίους σὰν τὸν οὐρανὸν καὶ σὰν τὰ μάτια τῶν ἄγγελων οὐανθίσουν.

"Ηταν τὸ λουσιόδι ποὺ τοὺς είχε φέρει εὐτυχία.

"Ο Γκὺν κι' ἡ Λουσίλ δὲν τὸ ξενιστῶνταν αὐτό. Οι ὑακίνθοι ήσαν τὸ ἄνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσινίας ἀγάπης γ' αὐτούς.

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1701)

μέρος στὸ δῆποτε εἴλαν περάσει τὴν νύχτα τους, αὐτὸς καὶ ἡ Φρανσουά.

Χαρούμενος γάρισε πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ τῆς εἴπε:

— Φρανσουάς, ἔχεις δίκηο. 2 ἡκα, τὸ αὐ...

"Ἀλλὰ δὲν συμπλήρωσε τὴν φράση του. Η Φρανσουάς, μὲ τὰ μάτια σχεδὸν ἔξω ἀπ' τὶς κόρχες καὶ μὲ μιὰ νεκρή ψύχη δρόστησε στὸ πρόσωπό της, κοίτωντας ἀψυχη στὴ γῆ. Η δυστυχημένη τους πλάτην θυσίαν ἔπεισε τὴν ιστορίαν της.

Πέθανεν ὑπέρ τοῦ πεισμάνυχτα, ἐνώ ὁ ἄντερας τῆς βρισκόταν πλάτη τῆς βυθισμένους στὴν νάρκη του.

Πάνω στὸ παραλήνημά της, μέσος στὸν πυρετό της, τὴν στιγμὴν ποὺ ξεψύχωσε, ἡ δυστυχημένη γυναῖκα, ἔβλεπε πραγματικῶς, χάρες σὲ μιὰ δύστατη ἔνταση τῆς δράσεως της, τὸ αὐτοκίνητο τους, νὰ βρίσκεται μπροστά τοὺς, ἔπιουν νὰ τὴν σύσσω καὶ νὰ τὴν ξαναφέρουν πρὸς τὴν ζωή, τὴν ζωή ποὺ ἀφίνει πειά γιὰ πάντα, ἀδύνατη, καμένη, ἔξαντλημένη.....

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνωσταὶ μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν παλαιοτέρων ἑκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ λειπεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειρὰ τῶν ἑκδόθεντων, μέχοι τούδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὅποια εἰναι πλήρης Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμαὶ προσιτάς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι δῆλης τῆς παλαιᾶς σειρᾶς τῶν ἑκλεκτῶν ἔργων μας.

Η Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρό τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς ἀπίστειας εὔρεθεισα καὶ ἐπιμυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἀναγνωστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογένειας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δεκτὰ καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἑκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πέντε μόνιμα δραχμάτα διὰ τὰς «Αθήνας καὶ ἔξι δραχμάτα διὰ τὰς «Βαρύτης»:

**Ο ΑΝΩΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ
Η ΣΩΝΙΑ
ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ**

(δύο τόμοι) έκαστος δρ. 5 διά τὰς 'Αθήνας
καὶ 6 διά τὰς 'Επαρχίας)

Καὶ τὰ ὄκτω περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἔκαστον διά τὰς 'Αθήνας καὶ 6 διά τὰς 'Επαρχίας ἑλεύθερα ταχυδρομικῶν τελών.

Διὰ τὸ ἑξεπτερικόν ἔπι λόπον τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα.

«Ἐπωφελήθησε δῆλοι τῆς ἑκατομβρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ δόπια εἰναι ἀληθινά ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται δώματα οἱ ἀναγνωσταὶ μας διτὶ τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει τὰς ζητήσουν ἀπ' εὐδαίμονας πρεσβυτέρους.

Εἰδοποιοῦνται δώματα οἱ ἀναγνωσταὶ μας διτὶ τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει τὰς ζητήσουν δέν θὰ σταλῶνται εἰς τὰ κατά τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Η "ΓΟΗΣΣΕΣ,, ΤΟΥ MONTE KARLO

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1695)

Κι' δώμας ὁ Νοτιοαμερικανὸς... «θείοις» θύμωσε μαζύ μου.

— Είσαι ἔνας γάιδαρος! μοῦ δήλωσε. Ποιός σοῦ εἶπε νὰ ἀνακατευτῆς στὶς ὑπερθέμεις μου. «Έχω ἀρκετὰ λεφτά. Ὡστε νὰ μὴ λογαριάζω. Νὰ μή σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου!»

Αὐτὸς ἦταν τὸ εὐχαριστώ!

Μιας ἀλλή πλάτη γόνοσσα συμβούλευε τὶς ἐφήμερες γνωριμίες της νὰ παλέψουν πάντα στὸν ἀριθμὸ τῶν ψηφίων τοῦ δύνδρου ματός της.

Μια ἀλλή ἐπίσης στὸν ἀριθμό ποὺ δινειρευόταν κάθε νύχτα!

Καὶ μιὰ τρίτη στὸν ἀριθμό ποὺ εἴλαν ἡ χάντρες τοῦ μαργαριταρέων κολλεῖ της.

Δέν μπορούσαμε καθὼς βλέπεις νὰ βροῦμε λογαριασμὸ μ' δλες αὐτές τὶς «γόνοσσες». Καταλάβαμε μάλιστα διτὶς εἴχαμε ἀρχίσεις μὲ δυσαρέστους τοὺς καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας τοῦ Καζίνου οἱ δηποτες δηφίνων δῆλες αὐτές τὶς ὑπόπτες γυναικες νὰ κυκλοφορούν γιὰ νὰ στολίσουν τὸ χαρτοπαίγνιον τοὺς δῆλους μάλιστα καὶ ποσοστά ἀπὸ τὰ κέρδη. Ἀηδιασμένος λοιπὸν ἀπ' δῆλη αὐτὴ τὴν ιστορία διδωσταί την παραίτηση μου κι' ἐφύγα ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο. Τώρα πηγαίνων κάθε χρόνο μιὰ ἔβδομη καθόλου γιὰ μὰ δοκιμάσω μόνο τὴν τύχη μου! Μά δέν σκοτιζόμενος καθόλου ἡ «γόνοσσες» τοῦ Μόντε Κάρλο. Μά ἐσύ μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς. Ι'σως σταθῆς τυχερός!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εἰρωνεία δὲ φίλος μου ἀλλάξει κουβέντα. Ωστόσο ήμουν βέβαιος δτὶ ὁ 'Αντρέ εἴχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν σταύρωση γιὰ μιὰ γυναῖκα! Κι' αὐτὸ τὸ δέκατορέταριστα δρόγδετα. 'Ο δστυνούμικος εἶχε ἐρωτεύθη τρεπλά μιὰ τυχοδιώκτρια κι' ἐπειδή δῆλη μηδελήσαντας νὰ τὴν συλλάβη προτίμησε νὰ ὑποβάλη τὴν παραίτηση του. Ήταν κι' αὐτὸς ἔνα θύμα τῶν δμορφών γυναικών τοῦ Μόντε Κάρλο.